

BALLAI LÁSZLÓ

Amanda

© COPYRIGHT 2005, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XV ÉVFOLYAM, 3. (2005. MÁRCIUSI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK. A SZÖVEG
BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI
ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES. E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2005, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

Újra itthon! Nem mondom, a felhőkarcolók Montgometryben tényleg felhőkarcolók. Nálunk a nyolcemeletes házakat már annak mondják Mintha egy Coca-Colás dobozt hasonlítanátok egy boroshordóhoz. De az még mind semmi, ahhoz, amit New Yorkban látni. Persze, ott csak egy napig voltunk. Gyorsan elintéztük a dolgot a bevándorlási tiszttel – Amerikában így hívják a határőrt –, azután spuri tovább. Nehogy gyanút fogjanak. Így tanácsolták az ügynökségen. Turista vízummal kell beutazni. A munkavállalásit nagyon nehezen adják meg. Azt hiszik, hogy le akarsz telepedni. Pontosabban, bizonyos idő elteltével jogot formálhatsz a letelepedésre. Jogot pedig nehezen adnak át az amerikaiak. Olyan jogot, amely őket, persze megilleti

Nekünk mindegy volt, hogy milyen vízum. Csak ott legyünk. A pénz számított. A *money*. Nem mondom, engem nem érdekel a pénz. De apám rokkant nyugdíjas, anyám gyári munkás, és négyen vagyunk testvérek. Gabi akkor született, amikor harmadikos gimis voltam. Édes kis tökmag. Valahogy elfelejtettem, hogy Andris milyen volt csecsemőnek. Kriszti pedig más, ő lány. Őt anyám dugdosta előlem. Nem is értem, miért. Szerintem ez a dolog tíz év alatt nem számít. Szóval, érettségi után mindenféle munkát elvállaltam. Raktáros a hűtőházban, diszpécser a buszpályaudvaron, még villamoskalauz is voltam. Azt nagyon utáltam. De, tudjátok, hogy van ez. A rezsi egyre emelkedett. A tankönyvek ára is. Hiába adtam haza a fizetésem nyolcvan százalékát, egyre nehezebben élt a család. És akkor jött haza a Barsi Feri Amerikából. Csak úgy szórta a pénzt. Hát te hol dolgoztál, kérdeztem tőle. Azt hittem, valami bankban, vagy biztosítónál. Ne hülyéskedj, mondta, egy csirkefarmon. Tuti dolog, nem nehéz munka, szállást és kosztot is adnak, az egész fizetésedet megspórolhatod. Persze, ha nem költöd nőkre. Én nőkre, miket beszélsz, tiltakoztam. Én Adrient el nem hagyom senkiért. Nana, fenyegetett meg tréfásan Feri. Még Dolly Partonért sem? Néhány hét múlva Adrién hagyott ott engem.

Megkerestem Ferit. Akkor már egy kis élelmiszerboltot rendezett be a diósgyőri lakótelepen. Hogy is van ez az Amerika? Mennyit fizetnek pontosan? Másnap már az ügynökségen regisztrálták az adataimat. Mondták, hogy minden rendben lesz, csak ne nagyon beszéljek a dologról De főleg róluk ne. Heten mentünk ki együtt. Hármójukat szegről-végről ismertem is. Varga Bandinak, gimnáziumi haveromnak meg magam szóltam. Szóval, Montgometrybe még szombat este volt csatlakozásunk, a gyárból meg hétfőn reggel jöttek fel értünk. Volt majdnem két napunk. Tudjátok, érdekesek ám ott az emberek. Az utcán úgy mennek el melletted, mintha nem is léteznél. De ha belépsz egy boltba, vagy kocsmába, régi ismerősként üdvözölnek. Kár, hogy nem mindig értettük, mit mondanak.

Az ügynökségen említették, hogy a lakásra nem kell költeni. Azt azonban nem, hogy négyen leszünk egy apartmanban. Jó, kétszobás volt a kégli, de azért mégis. Például, az ember soha nem lehet egyedül. Hacsak nem az ágyban. Ott békén hagynak, nem akarnak bevonni a pókerbe. Ha nem én voltam a soros a főzésben gyorsan lefeküdtem. Tudjátok, mi az, ébren álmodni? Micsoda álomszuszék, gúnyolódtak a többiek. Ez még akkor is durmolni fog, ha egy bomba nőt hozunk ide.

Egyébként a nőekkel nagyon nehéz volt Amerikában. Közvetlenek, megszólítanak, piáinak, szivaroznak, amit akartok. Szóval, azt hiszed, haladsz a nőnél Ott álltok a bárpultnál, mondjuk a *US Flag-ben*. A harmadik koktélt rendeled neki. Már azt feszegeti, hogy a magyar fiúk tényleg olyan dögösek? Jó, tudod, hogy a nemzetiség nem számít. Az első kérdés az, hogy *where from*. Ha Puerto Rico-i vagy, ugyanúgy megdicsérnek, mintha kínai lennél Az amerikai nők nagyon kedvesek. Szóval, teljesen be van izgulva a lány. Legalábbis úgy érzed. Hatalmasakat nevet, egyre arc-pirítóbb célzásokat tesz. És, mielőtt

megrendelhetnéd a negyedik *Side Cart* vagy *Tropicánát*, kezet fog veled, széles mosollyal közli, mennyire örül, hogy megismert – és soha többé nem látod.

Így azután egyre kevésbé mozdultam ki a szabadidőmben. És egyre többet gondoltam Adrienne-re. Végül is mi volt a baja velem? Hogy talált egy diplomás mérnököt? Én is elvettem volna, de nekem mindig azt mondta, ráérünk még. Hat éven keresztül És akkor megismerte azt a pofát, és három hónap után a felesége lett. Egyébként nem volt nehéz a munka, sőt, az amerikai csirkefarmtól sem voltán elájulva. Jó, a technikától, igen. Főleg a fűtő-hűtő berendezésektől. De a tisztaságtól már nem annyira. Pedig arra az amerikaiak nagyon büszkék. A McDonalds azért jó – lelkesedeznek – mert ugyanolyan higiénikus Pekingben, mint Montgomeryben. Nyolcvankilencben Nádudvarra mentünk osztálykirándulásra. Ott a baromfitelep udvarára nem tehattük be a lábunkat anélkül, hogy ne fertőtlenítték volna a cipőnket. A dolgozók nevetve mesélték, hogy a vezetőség hiába küldi rájuk a rendészeket, azok nem léphetnek be a telepre, ha nem zuhanyoztak. A rendeszek pedig jobban szerettek káromkodni, mint zuhanyozni. Így hát elmentek, ahelyett hogy ellenőrizték volna a telepet. Nádudvaron a telepi járdák két széle, az istállók alja mind frissen volt meszelve. Amerikában bezzeg a csirkéket fertőtlenítték.

Fekszem az apartmanban. Péntek este van. A többiek már elmentek szórakozni. Varga Bandi egyetlenes horkolását hallom. Majd már azt sem. Tejszerű ködben lebeg a világ. Az Avasban sétálunk Adriennel. Még minden előtt vagyunk. A biztató koratavasban. Vidáman süt a nap. De párát vet a lehelet. Lábunk alatt a város. Mint egy távoli méhkas. A villamosnyikorgás, az autók robaja zümmögéssé szelődül. Látod, mondom, innen a legmagasabb ház is elfér egy gyufás skatulyában. Csak nem akarsz engem is belegyömöszkölni egy gyufásdobozba, kérdezi Adrién, és közelebb húzódik hozzám. Addig kézen fogva sétáltunk. Kezd melegem lenni, noha metsző szél söpör át a hegygerincen. Adrién megborzong. Előveszem a termoszt. Ilyenkor forralt bor a legjobb, mondom. Hát te nem tudsz engem felforralni, kérdi Szeme oly élesen tűz, mint a nap. Felkattan a villany. Szobatársaink, Férgé Béla meg Tógyer Anti érkeznek egy amerikai nővel

Kelj már fel, pofozza valaki az arcomat. Csak nem hagyod ki a nőt? A *Coltban* ismertük meg. Tehát nem álmodom. Kinyitom a szemem. Becsukom. Nem akarom elhinni, amit hallok, amit látok. Egy átkozottul csinos jószág billeg előttem. Ibolyakék szemek. Szőke hajzuhatag. De nem festett. Hatalmas körtemellei párducmintás blúzban ringanak. Szoknyája valószínűtlenül rövid Izmos lábán fekete harisnyanadrág, magas szárú csizma. Valaki feltesz egy kis zenét. Tánc közben a lány szorosán hozzám simul Amandának hívják, mondja, és a mellére rakja a kezemet. Ölelem, csókolom, szorítom, ahol értem. Bontani kezdi rólam a ruhát. Egymásba szövődünk. Reggel Amanda gyengéden megsimogatja az arcomat, és megkér, hogy vigyem haza. Mielőtt kiszáll a kocsiból, szenvedélyesen megcsókol. Búcsúzó tekintetét soha nem felejttem el Hazafelé nem is én vezettem az autót, hanem a Szentlélek. Én csak azokat az ibolyakék, könnypárás, ártatlan szemeket látom. Visszazuhanok az ágyba, és valami tejszerű félalvásban forgolódom át a napot. Nem mondom, hogy nem tudnék felkelni, inkább nem akarok.

A börtönök Amerikában sokkal gyatrábbak az ittenieknél. Nem a technika, mert van ott minden, persze, ha elég a pénzed. Mindenféle automaták. Csak éppen mindenféle szabályok is, hogy mikor melyiket nem lehet használni Vagy lehet is, meg nem is, mint a mesében. Hogy értsétek, ott van például a cigarettagép. Cigaretát vehetsz, csak éppen szinte sehol nem dohányozhatsz. Rengeteg tanfolyam létezik, de csak társadalombiztosítási számmal lehet jelentkezni. Természetesen amerikaival. A családunkkal sem beszélhetünk telefonon, csak sokkal ritkábban, mint az amik. Szóval, amikor azt hallom, hogy valami Államokbeli góré az emberi jogokról papol, akkor én legszívesebben köpnék egyet. Életemben soha annyit

nem köptem, mint a mobile-i megyei börtönben. Persze, csak amikor nem látták. Mert – és ez a legundorítóbb – az amerikai börtönben mindenki mindenkit megfigyel.

Ha kilencvenkilenc évet kapsz, neked is lesz időd leleselkedni. Főleg, ha a kedvezmények is azután illetnek meg. Nálunk a jó magaviselet számít, és akkor harmadolják, felezik a büntetést. Amerikában nem tudtam átlátni a rendszert. Csak arra lettem figyelmes, hogy börtönparancsnoki határozattal időről időre lerövidítik egyikét évvel a letöltendő büntetését valakinek. Vagy meghosszabbítják. Viszont fekhatsz az ágyban naphosszat, nem zavar senki sem. Jó, időnként elsétál a cellád előtt az őr, és benéz. Azt megszokod, mint töltés mellett a vasutat. Egy idő után már nem is zavar a félalvásban. Mert egész nap nem lehet aludni pedig, milyen igaz volna akkor az élet. Mindenki azonossá válhatna önmagával. Senki a másik álmát nem zavarná meg. Én sem Amandáét.

Mert akkor délután nagy robajjal betörték az ajtót. Rendőrök özönlöttek el a helyiséget. Kirángattak az ágyból, a földre tepertek. Nem is igen értettem, miről van szó, meg, hogy egyáltalán mit mondanak. Bár Grace, a *college-béli* nyelvtanárom igyekezett mindent megtanítani, a rendőrszargon nem szerepelt a tananyagban. Három nappal később, a vizsgalótiszt a kihallgatás kezdetén tagoltan azt mondta, hogy ha az ő feleségét erőszakoltam volna meg, megölne. Ekkor tudtam meg, hogy Amandának férje van. Valamint, hogy szodómiával és nemi erőszakkal vádolnak.

Kilencvenkilenc évet kaptam. Azért csupán ennyit, mert a szodómia vádpontjában ártatlannak ítélte a bíróság. Én azt sem tudtam, sötét volt-e vagy világos, amikor egymásba ölelkeztünk Amandával. Béla vagy Anti gyorsan elkezdte videózni a történeteket. Mi lesz, ha majd Miskolcon elmeséljük, és nem fogja elhinni senki, hogy egyenesen Dolly Partonnal mulattunk. Persze, fiatal kiadásban. Részletesen felvették, amint magamévá teszem a lányt. Amikor letartóztattak, gyorsan hazapucoltak. A Varga Bandit meg szépen kitoloncolták. Nehogy tanúskodhasson mellettem a tárgyaláson. A videofelvételen nem csak az látszik, hogy Amanda önként adja oda magát, hanem, hogy végtelenül élvezzi is, ami vele történik, hisz közben lehunyja a szemét. Ezt magyarázta félre a vád képviselője úgy, hogy beszámíthatatlan állapotban volt. De hát láttatok már nőt, aki ilyenkor tágra nyitott szemmel bámul? Talán az ügyész felesége. A felvételen az is hallatszik, amint a többiek eldicsekszenek vele, hogy már nekik is megvolt a nő, és hogy ő kérte a bárban, vigyék el egy kicsit autókázni. A hangot kívánságom ellenére nem fordították le, úgyhogy a bíróság nem mérlegelhetette. Amikor ezt el akartam mondani a tárgyaláson, az ügyész azonnal félbeszakított. Az a tanúvallomás sem került a bíróság elé, amelyben Amanda bevallotta az ügyvédeknek, hogy kényszerítés nélkül igent mondott nekem.

Annyi hazugságot életemben nem hallottam, mint a tárgyalásomon. Eleve a helyzet megalázó. Ti tudjátok. Az ember életének egy intim pillanatát hirtelen rengeteg ember kezdi vizsgálni. Jó, hogy az igazságszolgáltatás nevében, de akkor is. Igazságról pedig szó sem volt. A jog adott szituációra való értelmezhetősége történt. A szituáció pedig az volt, hogy a tárgyalás előtt két nappal terrortámadás érte a *World Trade Center* iker tornyát. A bíróság pedig a sajtónak azt nyilatkozta, hogy most példát statuál, és elrettent mindenkit, aki Amerika ellen tör.

Azt, hogy az elítélt személyek átszállításáról szóló egyezmény keretében hazajöhettem Magyarországra, és a kilencvenkilenc éves büntetésem az itteni eljárás alkalmazásával nyolc esztendőre mérsékeltek, egyedül Grace-nek köszönhetem. Ő volt a nyelvtanárom. A csirkefarm vezetősége ugyanis a nem angol ajkú dolgozók oktatásáról is gondoskodott. Soha olyan tanárom nem volt, mint Grace. Noha természetesen egy kukkot sem beszélt magyarul, mindent megértett, amit tudni szeretett volna. Egy pillanatig sem érezte velem, hogy a tanárom volna. Amikor lefogtak, azonnal meglátogatott. Kiderítette, hogy

Amanda egy városszerte rossz hírű nő. Nem ez volt az első görbe estéje. A férjének már kezdett elege lenni belőle. Viszont a férj jól keres. Amanda pedig nem dolgozik. Reggel nyolckor kóvályog haza. A férj nyit ajtót. Hol volt, mégis? Egy kis mese átsegítheti az embert a nehézségeken. Hát ez az, mondja Amanda a férjének, ő maga sem tudja Csak addig emlékszik, hogy Cindyvel elmentek a *Coltba*. Ott ismerkedni próbált vele néhány külföldi Rögvest elhárította a közeledésüket, de alighanem az italába beletölthettek valamit. A címünkre ellenben pontosan emlékezett. A férje a kórházba vitette látleletre, maga pedig a rendőrségre hajtott. Grace azt is kiderítette, hogy van lehetőség a fellebbezésre. Felkutatott egy szervezetet, amely díjmentes ügyvédi szolgáltatást nyújtott azok részére, akiket emberi jogaikban igaztalanul bántottak.

Jogok. Együtt vagy egy nővel. Mindaz, amit csinálsz, természet. Minden, amit csinálsz jogilag megítélhető. Amanda, amikor önfeledten odaadta magát nekem, nem is gondolt a jogi következményekre. Amikor a férjének mondta a mesét, akkor sem. Amikor a tárgyaláson hamis vallomást tett, nos, akkor már szembesülnie kellett, ha nem is a joggal, de az Istennel. Az életvágy erősebb bennünk, mint a jog vagy az Isten iránti tisztelet. Hogy mégiscsak úgy menjenek a dolgok, mint eddig. Legalább úgy. A legkülönösebb, hogy Amanda a tárgyaláson többször is a szemembe nézett. És nem volt abban a pillantásban semmi szégyenkezés. Inkább valami cinkos vidámság. Ezzel az ibolyakék sugárzással hevíti fel Amanda az utánam következőket is. Amíg én a váci fegyházban ülök.

VÉGE